

мандування штати працівників складаються з провідних фахівців — судових експертів з вищою медичною освітою і лаборантів — фахівців з середньою медичною освітою — фельдшерів, а також осіб адміністративного персоналу. Провідні фахівці — судові експерти виконують такі види судових експертиз: начальник лабораторії судово-медичних експертиз, заступник начальника лабораторії судово-медичних експертиз та старший судово-медичний експерт-криміналіст мають допуски до проведення всіх видів судових експертиз, передбачених зазначеною вище інструкцією; судово-медичні експерти з аналітичної хімії, імунології та з гістології проводять судові експертизи, зазначені у назві їх посади.

Така загальна структура судово-експертних установ, які діють в системі Міністерства оборони України, і основні види судових експертиз, які проводять судові експерти судово-експертних установ цього відомства.

У статті на засадах чинного законодавства проаналізовано структуру судово-експертних установ в системі Міністерства оборони України. На сторінках сучасної юридичної літератури питанням структури судово-експертних установ у системі Міністерства оборони України не приділено належної уваги. Ознайомлення з проведеними дослідженнями як студентів юридичних навчальних закладів, так і практичних працівників правоохоронних органів буде сприяти підвищенню їх знань з криміналістики взагалі і, зокрема, з тактики призначення судових експертиз, які проводяться у судово-експертних установах системи Міністерства оборони України.

Література

1. Про внесення змін до Закону України «Про судову експертизу»: Закон України від 9 вересня 2004 р. № 1992-IV // Відомості Верховної Ради України. — 2005. — № 1. — Ст. 14.
2. Інструкція з організації судової експертизи у Збройних Силах України на мирний час: Затв. наказом начальника Головного військово-медичного управління Міністерства оборони України 1 лютого 2002 р. № 12-7а.

УДК 342.553(477):342.724

В. О. Куранін

ПРАВОВІ ЗАСАДИ ТА ЗМІСТ ТРАНСКОРДОННОГО СПІВРОБІТНИЦТВА ОРГАНІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ УКРАЇНИ У СФЕРІ ЗАХИСТУ НАЦІОНАЛЬНИХ МЕНШИН

Транскордонне співробітництво є одним з важливих засобів локального економічного, культурного та соціального розвитку. Воно є вагомим чинником інтеграційних процесів у сучасній Європі. Для України, яка проголосила європейську інтеграцію пріоритетною метою своєї зовнішньої політики, активне транскордонне співробітництво місцевих влад може послугуватися ще й певним індикатором того, якою мірою проголошена державна політика відповідає державній політиці, що насправді реалізується.

© В. О. Куранін, 2005

До основних нормативних документів, які регулюють транскордонне співробітництво ОМСУ, слід віднести, по-перше, Конституцію України та Закон України «Про місцеве самоврядування в Україні», як акти, що визначають систему та гарантії, основні принципи організації та діяльності, правовий статус органів місцевого самоврядування; по-друге, ратифіковані Україною як державою, що входить до Ради Європи, Європейську хартію місцевого самоврядування та Європейську рамкову конвенцію про транскордонне співробітництво між територіальними громадами або властями 1980 р. із Додатковим протоколом до цієї конвенції від 9 листопада 1995 р.

Забезпечення дійової інтеграції норм Ради Європи в українське законодавство було основною метою прийняття Закону України «Про транскордонне співробітництво» від 24 червня 2004 р., який фактично виконує функції «трансляції» змісту цих норм до правового простору України.

Статтею 10 Європейської хартії місцевого самоврядування гарантовано право органів місцевого самоврядування здійснювати співробітництво із відповідними органами інших держав.

Європейська рамкова конвенція про транскордонне співробітництво між територіальними громадами або властями 1980 р. визначає це співробітництво як будь-які спільні дії, спрямовані на посилення та поглиблення добросусідських відносин між територіальними громадами або властями, які знаходяться під юрисдикцією двох або декількох учасників конвенції, та на укладання з цією метою будь-яких необхідних угод або досягнення домовленостей.

Галузями транскордонного співробітництва, що охоплюються цією конвенцією, можуть виступати регіональний, міський або сільський розвиток, захист навколишнього середовища, поліпшення публічної інфраструктури та служб, взаємна допомога у випадках надзвичайних ситуацій, захист національних меншин.

Міждержавними угодами держав — учасниць конвенції визначаються такі питання транскордонного співробітництва:

- розвиток транскордонного співробітництва;
- транскордонні регіональні зв'язки;
- транскордонні місцеві зв'язки;
- транскордонне співробітництво на контрактній основі між місцевими органами влади;
- утворення та визначення статусу органів транскордонного співробітництва.

До питань, що регулюються угодами між місцевими органами влади, конвенція відносить:

- основні принципи створення групи зв'язку між місцевими органами влади;
- основні принципи координації управління транскордонними місцевими державними справами;
- основні принципи створення транскордонних асоціацій приватного права;
- основні принципи поставки товарів або надання послуг між прикордонними місцевими громадами (типу «приватне право»);
- основні принципи поставки товарів або надання послуг між прикордонними місцевими громадами (типу «публічне право»);

– основні принципи створення органів транскордонного співробітництва між громадами.

Україною ратифіковані Європейська рамкова конвенція про захист національних меншин та Європейська хартія регіональних мов або мов меншин. Нормами цих документів на держави-учасниці покладені обов'язки не перешкоджати особам, які належать до національних меншин, встановлювати та підтримувати транскордонні контракти з особами, що поділяють з ними спільну етнічну, культурну або релігійну спадщину.

Також держави — учасниці рамкової конвенції про захист національних меншин зобов'язалися не перешкоджати здійсненню прав осіб, що належать до національних меншин, брати участь у діяльності неурядових організацій як на внутрідержавному, так і на міждержавному рівні.

Сторони конвенції також прийняли на себе зобов'язання заохочувати транскордонне співробітництво як один із засобів забезпечення вільного розвитку національних меншин.

Участь органів місцевого самоврядування у транскордонному співробітництві у галузі захисту національних меншин обумовлено як зобов'язаннями, що поклали на себе держави, які ратифікували конвенцію про захист національних меншин, так і усвідомленням об'єктивних політичних реалій, що існують для будь-якої європейської держави, оскільки жодна з цих держав не є моноетнічною.

Зміст транскордонного співробітництва, яке пов'язано із забезпеченням вільного розвитку національних меншин, є досить різноманітним. Визначимо основні галузі, у яких можливо таке співробітництво.

Співробітництво у галузі охорони навколишнього середовища. Метою такого співробітництва можуть бути збереження традиційних екосистем та, як наслідок, підтримання у незмінному вигляді життєвого середовища у місцях історичного та сучасного розселення представників національних меншин.

Співробітництво у культурно-освітній галузі. Ця галузь співробітництва поєднує діяльність по взаємному обміну викладачами середніх шкіл та вищих навчальних закладів, учнями та студентами, що дозволяє останнім отримувати освіту рідною мовою та поглиблено вивчити досягнення рідної національної культури, а першим — підвищити професійну кваліфікацію. Також до цієї галузі належать проведення днів національної культури, дво- та багатосторонніх видавничих проектів, спільне заснування засобів масової інформації, теле- та радіомовлення, створення бібліотек та музеїв, проведення виставок, ярмарок та ін. Цією галуззю співробітництва охоплюється також діяльність із збереження традиційної національної епоніміки.

Співробітництво у галузі транспорту та зв'язку. Існування сучасних мереж транспорту та обміну інформацією є вагомим чинником стимулювання розвитку території, де можуть проживати представники національних меншин, зміцнює інфраструктуру місцевої економіки, посилює її інтеграцію до світової системи розподілу праці.

Співробітництво у галузі економіки. Ця сфера є найбільш актуальною для місцевих влад, проте слід визнати, що органи місцевого самоврядування Украї-

ни ще не повною мірою використовують усі наявні форми такого співробітництва. Також слід зазначити, що ця галузь співробітництва здійснює скоріш опосередкований, але, безумовно, позитивний вплив на розвиток населення, що належить до національних меншин.

Узагальнюючи вищевикладене, можна дійти висновку, що нормативна база транскордонного співробітництва органів місцевого самоврядування України у сфері захисту національних меншин розвинулася до ступеня, який дозволяє ініціативам територіальних громад та органів місцевого самоврядування України знаходити конкретні правові форми свого втілення та відповідальності за ефективність здійснення цього виду співробітництва.

УДК 342.26(73)+352(73)

Н. В. Мішина

АДМІНІСТРАТИВНО-ТЕРИТОРІАЛЬНИЙ УСТРІЙ ТА ОРГАНІЗАЦІЯ МУНІЦИПАЛЬНОГО УПРАВЛІННЯ У США

На сучасному етапі в Україні багато уваги приділяється реформуванню адміністративно-територіального поділу держави. Його ефективність сприятиме, в тому числі, підвищенню ефективності функціонування органів місцевого самоврядування, система яких в Україні будується, насамперед, з урахуванням саме адміністративно-територіального поділу. Тому вивченню як національного, так і іноземного досвіду з цього питання приділяється істотна увага.

Цікавим для вивчення уявляється досвід США, але вивчення відповідних досліджень вказує на те, що автори досить фрагментарно надають інформацію саме щодо адміністративно-територіального поділу цієї держави, або така інформація містить не досить точні дані [1; 2; 3; 4; 5].

Метою статті є аналіз системи органів муніципального управління США з урахуванням адміністративно-територіального поділу та, наскільки це можливо у межах статті, надання повної та точної інформації щодо них.

Для систематизації інформації про органи муніципального управління є доцільним використовувати класифікацію Бюро переписів США. Відповідно до неї виділяють органи муніципального управління:

- загальної компетенції:
 - у графствах;
 - нижче рівня графств;
- спеціальної компетенції:
 - спеціальні округи;
 - шкільні округи [6].

Ця класифікація уявляється найбільш вдалою, тому що її елементами не виступають ні муніципальні корпорації, які існують на території всіх штатів,